

Unnen borrel vur onderweeges

In Bèrrege hadde èènd jorre vijftig un bejaardenhuis; 'ut klôster'. Dè hiette zoewe umdè doar enkelde nonne de boks ôn han. Um ut nètjes te zegge; de zusters van Liefde van Onze Lieve Vrouw, Moeder van Barmhartigheid. Mar die barmhartighèt viel teege. Ut waare kooi, die nonne. Doar gingde niet mi laache. Èn dè kwaam amôl umdè iejn van die aaw mènnekes - Frènske - ut unne kiejr verzèkt ha.

Frènske lusttenum giirs èn ging mestentijds pruuve be de Witte, ut kuffee van ons vôdder. Mar Frènske kon gen klok kijke. Alle honsgezèèk vroegie hoe loat dèt waar, zô bang waarie dèttie te loat be ut klôster ônkwaam. Èn toen ha de Roewje Piet um erop genèèjd: 'Ge lôt oewèège toch gen wijnd in oew boks jaage dur die nonne? Vatter nog enne.' Op ut lèèst waar Frènske zô zat ès un schup op ut klôster ôn gestriemeld. Ut waar ongepèrmeteerd. Èn dè ha niks gegiive, èssie nie ut huutje van Anna de Snor ha afgevat èn be Kee Lombokke op durre kop ha gezet. Die twieje konne mekaare toch al nie viile. Mar ut èrgste moes nog kômme.

Zuster Francisca wôtum nor zonne nèist brenge èn toen hattie in dur kont gekneep. Dè kwaam zoewe; die zuster ha un broaj doar konde mi vierre ôn kaarte èn dan hadde nog plôts vur unnen asbak. Blijft doar marris af.

Saanderdaags din moeder overste mi *un opgestooke zèèl* op ons vôdder ôn. Ik waar dur nie be èn ik hettum nôit dörve vroage, mar ze hittum van beschèijd gezeet. Ut hitter gekruld. Want seins dieje kiejr kwaamer gennenenne mer te loat of zat bet klôster ôn. Ok Ceel de môniekaspeuler nie èn dè waar unnen aachtkantige. Ceel waar zun hiejl liive al in de koast geweest èn nèèjde zonnen èège noad. Mar ès ons vôdder zin dèttie op huis ôn moes, dan gingie. 'Dès goewd Wim. Gifter nog mar enne. Vur onderweeges.' En die spuuldennie zöttie dur de Kerkstroat liejp dur zonnen moel tot dèttie vur ut klôster ston. Ceel ha ok un mônieka èn doar spuldennie alzeliive op. Vruujger èssie vur zun koasthuis zaat of achter in dun hof. Èn be de Witte. Èsge Ceele unnen borrel gaaft, dan spuldenie unne muzzurieka, unne fleta of unnen wals; dè kwaamer nie op ôn. Seins dèttie in ut klôster zaat, ston zun mônieka bejons in de goei kamer. Dè geslèèp mittieje trekzak ging um gen èlle mer.

Dieje zôtterdag waar Ceel mar taam. Hij zinder gennenenne.

'Spult anders un stukske,' zin ons vôdder.

'Nieje Wim. Lôt munnen trekzak mar sloape. Ik vuul me kwèllek.'

'Dan vatter enne van mijn,' want hij wis dè Ceel doar fel op waar.

'Hij kekt ok mar durhørrig,' mende Jèntje de Klomp die ôn de schenkkaast zaat.

Un half uur lôtter ha Ceel nog gen slökske van zonne sniivel gevat.

'Dè week ok nie,' daacht ons vôdder. 'Ceel, èsge is efkes ôn de groewte toffel gingt zitte èn oew oewge dicht dint. Ge zut wel dun bèkker hebbe. Ik maakoe betijds wakker.'

Saame mi Jèntjes lichttenie Ceele mi stoel èn al op èn zette um ôn de groewte toffel.

‘Èn munne borrel,’ riejp Ceel. ‘Vur onderweeges’ èn lin zunne kop op de toffel um te gôn sloape.

Be de Witte kwaam steeds miejr volk binne. De duivemèlkers klazieneerde zumbèist. Driek èn Tôntje waare ônt biljèrtte èn ut ging er gloeiend op. Lee van de Klèène, Jan van Aarte èn Jèntje de Klomp stonne te rikroaje woar ze diejen aovond wôn gôn danse èn de muziekbox spulde ès unne kerkörgel. Mar Ceel sliejp ès of ie van zunèège af laag.

Teege de griebelgroaw waar ut tijd dè Ceel op ut klöster ôn ging.

‘Ceel, wakker worre. De zusterkes waachte,’ riejp ons vòdder.

Ceel zinder gennenenne.

Ons vòdder riejp nog unne kiejr èn gaaf um un douwke. De pèt van Ceele schoof van zunne kop. Hij zaag eruit ès twieje loewt slèècht. Ons vòdder viejt de pèt èn vuulde mi zun haand ôn Ceele zunne kop. Hij verschoot zun èège kepot. Ceel waar zô kaaw dèt beet.

‘Nondeju,’ vloektenie èn riejp ons moeder. ‘Jo, bèlt dun dokter. Tis Ceel. Ik mèn dèttie doewd is.’

Jèntje de Klomp flikkerde bekant van zunne kruk. ‘Doewd? Jesses merante.’

‘Nie sèmmele Jèntje. Helptis efkes.’ Saame droege ze Ceele in zunne stoel nôr de goei kamer èn linnen um op dun divan.

Dun dokter hagget gaaw bekeeke. ‘Dood. Hartstilstand.’

In dun hoek van de goei kamer ston de môniake van Ceele te *schierlôkke*.

Zunne kammeroad waar uit dun tijd.

Saanderdaags ging ons vòdder nôr ut klöster. Hij waar nie zô kerkèèchtig èn wô giirs ekkes allennig zijn mi Ceele. Die laag er schôn be mi zun sondagse dinger ôn; un schiemwit bôzzeloen mi *lööiwijveknuujp*, unne slieps, un mesjèsterse boks èn unne rôzzekrans in zun haand. Ons vòdder moes laage. Zô gröts hattie Ceele nog nôit gezien.

‘Ceel zieget doar ôn ginnekant te maake jonge. Èn dèk niks van oe huur.’

Toen ging ie.

In un huukske van de kiest hattie unnen borrel niirgezèet. Vur onderweeges.

Riny Boeijen

1. un opgestooke zèèl - op hoge poten
2. schierlôkke - ineengedoken wachten
3. lööiwijveknuujp - drukknopen